

"মৰমৰসন্তানসকল – নিজৰচাৰ্ট (স্মৰণৰতালিকা) ৰাখাতেতিয়াগমপাবায়েআমিআগবাটিগৈআছোনেপিছতেখাকিগৈছে,
দেহ-অভিমানপিছুৱাইলৈয়ায়, দেহী (আত্মা) অভিমানীস্থিতিয়েআগবঢ়াইলৈয়ায়"

প্ৰশ্ন: সত্যযুগৰ আদিত আহিবলগীয়া আত্মা আৰু দেৱীকৈ আহিবলগীয়া আত্মাৰ মাজত মুখ্য পাৰ্থক্য কি হ'ব?
উত্তৰ: আদিত আহিবলগীয়া আত্মাই সুখৰ ইচ্ছা ৰাখিব কিয়নো সত্যযুগৰ আদি সনাতন ধৰ্ম বহুত সুখ দিওঁতা হয়। দেৱীকৈ আহিবলগীয়া আত্মাসকলে সুখ বিচাৰিবলৈ নাজানিবই, তেওঁলোকে কেৱল "শান্তি-শান্তি" বুলি শান্তি বিচাৰিব। বেহদৰ পিতাৰ পৰা সুখ আৰু শান্তিৰ উত্তৰাধিকাৰ সকলো আত্মাৰে প্ৰাপ্ত হয়।

ওঁমশান্তি। ভগৱানুৱাচ। যেতিয়া ভগৱানুৱাচ বুলি কোৱা হয় তেতিয়া সন্তানসকলৰ বুদ্ধিলৈ কৃষ্ণ নাহে। বুদ্ধিলৈ শিৱবাবাহে আহে। মূল কথা হৈছে পিতাৰ পৰিচয় দিয়া কিয়নো পিতাৰ পৰাহে উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায়। তোমালোকে এনেকৈ নোকোৱা যে আমি শিৱবাবাৰ অনুগামী হওঁ। নহয়, শিৱবাবাৰ সন্তান হওঁ। সদায় নিজকে সন্তান বুলি ভাবা। আৰু কোনেও এইটো নাজানে যে তেওঁ পিতা-শিক্ষক-গুৰুও হয়। তোমালোক সন্তানসকলৰ ভিতৰতো বহুত আছে যিয়ে পাহৰি যায়। এয়াও যদি স্মৃতিত থাকে তেন্তে অতি সৌভাগ্যৰ কথা। পিতাক পাহৰি যায় পাছত লৌকিক দেহৰ সম্বন্ধ স্মৃতিত আহি যায়। প্ৰকৃততে তোমালোকৰ বুদ্ধিৰ পৰা আন সকলো আতৰি যোৱা উচিত। এজন পিতাই যাতে স্মৃতিত থাকে। তোমালোকে কোৱা – স্বমেব মাতাশ্চ... (তুমিয়েই মাতা পিতা...) যদি অন্য কোনোবা স্মৃতিত আহে তেন্তে এনেকৈ কোৱা নহ'ব যে সংগতিত গৈ আছা, দেহ-অভিমান থাকিলে তেতিয়া দুৰ্গতিয়ে হয়, দেহী-অভিমানী হ'লে সংগতি হয়। কেতিয়াবা তললৈ, কেতিয়াবা ওপৰলৈ উঠা-নমা কৰি থাকে। কেতিয়াবা আগবাঢ়ি যায়, কেতিয়াবা পিছ পৰি ৰয়। দেহ-অভিমানত বহুত আছে, সেইবাবে বাবাই সদায় কয় – চাৰ্ট ৰাখা তেতিয়া গম পাবা আমি আগবাঢ়ি আছো নে পিছুৱাই গৈ আছো? সকলো স্মৰণৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰে। তল-ওপৰ হৈয়ে থাকে। সন্তানসকলে আগবাঢ়ি গৈ গৈ ভাগৰি পৰে, পাছত চিঞৰে – বাবা, এনেকুৱা হয়। স্মৃতি পাহৰি যাওঁ। দেহ-অভিমানত অহা বাবেই পিছ পৰি যায়। কিবা নহয় কিবা পাপ কৰি থাকে। স্মৰণৰ ওপৰতে সকলো নিৰ্ভৰ কৰে। স্মৰণৰ দ্বাৰা আয়ুস বাঢ়ে সেইবাবে 'যোগ' শব্দটি প্ৰখ্যাত। জ্ঞানৰতো বহুত সহজ চাক্ষেপ (বিষয়) আছে। বহুত আছে যাৰ জ্ঞানো নাই সেয়েহে যোগো নাই, ইয়াৰ দ্বাৰা বহুত লোকচান হয়। বহুতে যত্ন নকৰে। পঢ়াত ক্ৰমানুসৰিতো হয়েই। পঢ়াৰ দ্বাৰা বুজি পোৱা যায় যে এওঁ কিমানলৈ আৰু কাৰ সেৱা কৰে? সকলোকে শিৱবাবাৰ পৰিচয় দিব লাগে। তোমালোকে জানা বেহদৰ উত্তৰাধিকাৰ এজন বেহদৰ পিতাৰ পৰাই পোৱা যায়। মুখ্য হৈছে – মাতা-পিতা আৰু তোমালোক সন্তানসকল। এয়া হৈছে ঈশ্বৰীয় কুটুম্ব। আন কাৰোৱে বুদ্ধিত এইটো নাথাকিব যে আমি শিৱবাবাৰ সন্তান, তেওঁৰ পৰাই উত্তৰাধিকাৰ ল'ব লাগে। এজন পিতাকে স্মৰণ কৰিব লাগে, তেৱোঁ নিৰাকাৰ শিৱবাবা, পৰিচয় এনেকৈ দিয়া। তেওঁতো হ'ল বেহদৰ পিতা। তেওঁক সৰ্বব্যাপি বুলি কেনেকৈ কোৱা হ'ব! তেওঁৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ কেনেকৈ পাবা? পবিত্ৰ কেনেকৈ হ'বা? হ'বই নোৱাৰিবা। পিতাই বাৰে বাৰে কয় – মনমনাভৱ, মোক স্মৰণ কৰা। এয়া কোনেও নাজানে। কৃষ্ণকো বাস্তৱত সকলোৱে নাজানে। তেওঁ ময়ূৰ-মুকুটধাৰী ইয়ালৈ কেনেকৈ আহিব? এয়া হৈছে বহুত উচ্চ জ্ঞান। উচ্চ জ্ঞানত নিশ্চয় অলপ কঠিনতাও থাকিব। নামো সহজ। পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লোৱাতো সহজ নহয় জানো। সন্তানসকলে কঠিন বুলি কিয় ভাবে? কিয়নো পিতাক স্মৰণ কৰিব নোৱাৰে।

পিতাই সন্তানসকলক দুৰ্গতি আৰু সংগতিৰ ৰহস্যও বুজাইছে। এই সময়ত সকলোৱে দুৰ্গতিত গৈ আছে। মনুষ্যৰ মতে দুৰ্গতিত লৈ যায়, এয়া হ'ল ঈশ্বৰীয় মত, সেইবাবে পিতাই কন্দ্ৰাষ্ট (পাৰ্থক্য) ফুঁহিয়াই দিয়ে। প্ৰত্যেক মনুষ্যই নিজকে সোধক যে আমি নৰকবাসী হওঁ নে স্বৰ্গবাসী হওঁ? এতিয়া সত্যযুগ আছে ক'ত? কিন্তু মনুষ্যই একোৱেই বুজি নাপায়। সত্যযুগকো কল্পনা বুলি ভাবে। অনেক মত, অনেক মতৰ দ্বাৰা দুৰ্গতি হয়। এজনৰ মতৰ দ্বাৰা সংগতি হয়। এয়াতো বহুত ভাল শ্লোগান আছে – "মনুষ্যই, মনুষ্যক দুৰ্গতিত লৈ যায়, এজন ঈশ্বৰে সকলোকে সংগতি দিয়ে"। তেন্তে তোমালোকে শুভ কথাই কোৱা নহয় জানো। পিতাৰ মহিমা কৰা। তেওঁ সকলোৰে পিতা, সকলোৰে সংগতি কৰে। সন্তানসকলক পিতাই বহুত বুজাইছে – প্ৰভাত ফেৰীও উলিওৱা। কোৱা, স্বৰ্গীয় ঈশ্বৰ পিতাই আমাক এই পদ প্ৰাপ্ত কৰাই আছে, এতিয়া নৰকৰ অন্ত হ'ব। বুজাবলৈ যত্নতো কৰিবলগীয়া হয়। এৰোপ্লেণৰ পৰা প্ৰচাৰ-পত্ৰিকা পেলাব পাৰা। আমিহে এজন পিতাৰে মহিমা কৰো, তেৱেঁই সকলোৰে সংগতি দাতা হয়। পিতাই কয় – সন্তানসকল, মই তোমালোকক সংগতি দিওঁ। আকৌ তোমালোকক দুৰ্গতিত লৈ নিওঁতা কোন? কোৱা হয় – আধাকল্প হেভেন (স্বৰ্গ), পাছত হেল (নৰক)।

ৰাৱণ ৰাজ্য মানে হৈছে আসুৰী ৰাজ্য, - উল্টা ৰাৱণৰ মতৰ দ্বাৰা অধঃপতিতেই হৈ থাকে। পতিতি-পাৱন এজনেই পিতা, আমি পিতাৰ দ্বাৰা বিশ্বৰ মালিক হৈ আছে। এই শৰীৰৰ পৰাও মোহ আতৰাই দিব লাগে। যদি হাঁহ-বগলী একেলগে থাকে মোহ কেনেকৈ আতৰিব? প্ৰত্যেকৰে পৰিস্থিতি চোৱা হয়। যদি সাহস আছে, নিজৰ শৰীৰ নিৰ্বাহ নিজে কৰিব পাৰা তেনেহ'লে বহুত বেছি জঞ্জালত কিয় বন্দী হোৱা? পেটে বহুত নাথায়, বচ, দুখন বুটি খোৱা আৰু কোনো চিন্তা নাই। তথাপিও নিজে নিজৰ সৈতে প্ৰতিজ্ঞা কৰিব লাগে যে পিতাকে স্মৰণ কৰিম, যাৰ দ্বাৰা সকলো বিকৰ্ম বিনাশ হৈ যাব। ইয়াৰ অৰ্থ এইটো নহয় যে ধান্দা (পেচাগত কাম-কাজ) কৰিব নালাগে। ধান্দা নকৰিলে পইচা ক'ৰ পৰা আহিব? ভিক্ষাতো মাগিব নালাগে। এয়াতো ঘৰ হয়, শিৱবাবাৰ ভাণ্ডাৰীৰ পৰা খোৱা। যদি সেৱা নকৰা তেতিয়া বিনামূলীয়াকৈ খোৱা তেতিয়া যেন ভিক্ষা কৰি খোৱা যেন হ'ল। পাছত 21 জন্ম সেৱা কৰিব লাগিব। ৰজাৰ পৰা ভিকহলৈ সকলো ইয়াতে আছে, তাতো আছে কিন্তু তাত সদায় সুখ, ইয়াতে সদায় দুখ। পদমৰ্য্যাদাতো থাকে নহয় জানো। পিতাৰ লগত পুৰা যোগ ৰাখিব লাগে। সেৱা কৰিব লাগে। অন্তৰক সুধিব লাগে যে মই যন্ত্ৰৰ কিমান সেৱা কৰো? কোৱা হয় - ঈশ্বৰৰ ওচৰত সকলো হিচাপ কৰি খোৱা আছে। তাকে সাক্ষী হৈ প্ৰত্যক্ষ কৰা হয় যে এই চলনৰ দ্বাৰা কি পদ পাম? এয়াও বুজিব পাৰা যে শ্ৰীমতত চলিলে কিমান উচ্চ পদ পাম, নচলিলে কিমান কম পদ হৈ যায়। এয়া সকলো বুজিবলগীয়া কথা। তোমালোকৰ ওচৰত প্ৰদৰ্শনীত যিকোনো ধৰ্মৰে লোক আহে, তেওঁলোকক কোৱা - বেহদৰ পিতাৰ পৰা বেহদৰ সুখ-শান্তিৰ উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায়। বেহদৰ পিতাই হৈছে শান্তি দাতা। তেওঁক কোৱা হয় শান্তি দেৱা। এতিয়া জড় চিত্ৰই জানো শান্তি দিব পৰিব। পিতাই কয় - তোমালোকৰ স্বধৰ্ম হ'ল শান্তি। তোমালোকে শান্তিধামলৈ যাব বিচৰা। তোমালোকে কোৱা - শিৱবাবা শান্তি দিয়া, তেনেহ'লে পিতাই কিয় নিদিব? পিতাই কি সন্তানসকলক উত্তৰাধিকাৰ নিদিব জানো? এনেকৈ কয় - শিৱবাবা সুখ দিয়া। তেওঁতো স্বৰ্গ স্থাপনা কৰোঁতা, তেন্তে সুখ কিয় নিদিব? তেওঁক যদি স্মৰণেই নকৰা, তেওঁক নোখোজাই তেনেহ'লে তেওঁ কিনো দিব? শান্তিৰ সাগৰতো বাবাই নহয় জানো। তোমালোকে সুখ বিচৰা, পিতাই কয় - শান্তিৰ পাছত পুনৰ সুখলৈ আহিব লাগিব। প্ৰথমতে যিয়ে আহিব তেওঁলোকে সুখ পাব। দেৰিকৈ অহাসকলে সুখ বিচাৰিবই নাজানিব। তেওঁলোকে মুক্তি বিচাৰিব। প্ৰথমতে সকলোৱে মুক্তিলৈ যাব। তাততো দুখ নাথাকিবই।

তোমালোকে জানিছা - আমি মুক্তিধামলৈ গৈ পুনৰ জীৱনমুক্তিলৈ আহিম। বাকী সকলোৱে মুক্তিলৈ গুচি যাব। ইয়াকে কয়ামতৰ (নিষ্পত্তিৰ) সময় বুলি কোৱা হয়। সকলোৰে হিচাপ-নিকাচ নিষ্পত্তি হ'ব, জীৱ-জন্তুৰো হিচাপ-নিকাচ থাকে নহয় জানো। কিছুমান ৰজাৰ ওচৰত থাকে, তেওঁলোকৰ কিমান ভাল প্ৰতিপালন হয়। প্ৰতিযোগিতাৰ ঘোঁৰাক কিমান চম্ভালি ৰখা হয় কিয়নো ঘোঁৰা তীখা হ'লে উপাৰ্জনো ভাল হ'ব। মালিকে নিশ্চয় মৰম কৰিব। এয়াও নাটকত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। তাততো (সত্যযুগত) এয়া নাথাকে। এয়া প্ৰতিযোগিতা আদি পাছতহে আৰম্ভ হৈছে। এয়া সকলো পূৰ্ব নিৰ্ধাৰিত খেল। সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তকো এতিয়া তোমালোকে জানিছা। আদিত বহুত কম সংখ্যক মনুষ্য থাকিব। আমি বিশ্বত ৰাজ্য কৰি থাকিম। প্ৰত্যেকে বুজিব পাৰে যে মই হ'ব পাৰিম নে নোৱাৰিম? মই বহুতৰে কল্যাণ কৰোনে? এই ক্ষেত্ৰত যত্ন কৰিব লাগে যিহেতু পিতাক পাইছা। বিশ্বৰ লোকসকলে পৰস্পৰ হাই-কাজিয়া কৰি থাকে, বিনাশৰ বাবে কি কি তৈয়াৰ কৰি থাকে? এনেকুৱা বোমা তৈয়াৰ কৰে, যাৰ দ্বাৰা জুই লাগি যায়। এই খেৰৰ পুঁজি তুল্য সৃষ্টিত জুয়ো জানো কমকৈ লাগিব। নুমাওতা কোনো নাথাকিব। অনেক বোমা তৈয়াৰ কৰি থাকে। তাৰ ভিতৰত বিষাক্ত গেছ আদি ভৰাই দিয়ে যি বতাহত বিয়পি গ'লেই সকলো খতম হৈ যাব। মৃত্যু সমাগত, সেইবাবে পিতাই কয় - উত্তৰাধিকাৰ যদি ল'ব বিচৰা লৈ লোৱা। যত্ন কৰা। ধান্দা আদিত বহুত বেছিকৈ লাগি নাযাব। কিমান চিন্তা কৰিবলগীয়া হয়। বাবাই এওঁকতো (ব্ৰহ্মা) মুক্ত কৰিলে। এতিয়া এয়া ছিঃ ছিঃ সৃষ্টি। তোমালোক সন্তানসকলে পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে, যাৰ দ্বাৰা তোমালোকৰ বিকৰ্ম হৈ যাব আৰু পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লৈ ল'বা। বহুত মৰমেৰে স্মৰণ কৰিব লাগে। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ চিত্ৰ দেখিলেই অন্তৰ ভৰি পৰে। এয়া আমাৰ লক্ষ্য-উদ্দেশ্য। যদিও পূজা কৰিছিলো কিন্তু এইটো জানো জানিছিলো যে আমি এনেকুৱা হ'ব পাৰো। কালিলৈকে পূজাৰী আছিলো, আজি পূজ্য হৈ আছে। বাবাৰ আগমন হ'ল আৰু পূজা এৰি দিলা। পিতাই বিনাশ আৰু স্থাপনাৰ সাক্ষাৎকাৰ কৰালে নহয় জানো। আমি বিশ্বৰ মালিক হওঁ। এয়া সকলো নাশ হৈ যাব তেন্তে কিয়নো আমি পিতাক স্মৰণ নকৰো। অন্তৰত এটাই মহিমা গাই থাকা - বাবা, তুমি কিমান মিঠা হোৱা।

তোমালোকে জানা সকলো আত্মাৰ পিতা তেওঁ এজনেই, তেওঁৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায়। আমি ভক্তি মাৰ্গত তেওঁক স্মৰণ কৰিছিলো, তেওঁ পৰমধামৰ নিবাসী, সেইবাবেতো তেওঁৰ চিত্ৰও আছে। যদি অহাই নাছিল তেন্তে চিত্ৰ কিয় থাকিব? শিৱ জয়ন্তীও পালন কৰে। তেওঁক কোৱাই হয় পৰমপিতা পৰমাত্মা। বাকীতো সকলোকে মনুষ্য বা দেৱতা বুলি কোৱা হয়। সৰ্বপ্ৰথমে আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম আছিল, পাছত আন ধৰ্মবিলাক আহিল। গতিকে এনেকুৱা পিতাক কিমান মৰমেৰে স্মৰণ কৰা উচিত। ভক্তি মাৰ্গত কিমান চিত্ৰৰে, অৰ্থ একো নাজানে। যি আহে মহিমা কৰি থাকে। অনেক স্তুতি

আছে। পিতাৰ কি স্তুতি কৰিবা। তুমিয়ে কৃষ্ণ হোৱা, তুমিয়ে ব্যাস হোৱা, তুমিয়েই অমুক হোৱা... এয়াতো গ্লানি হ'ল। পিতাৰ কিমান অপকাৰ কৰে। পিতাই কয় – নাটক অনুসৰি এয়া সকলো মোৰ অপকাৰ কৰে আকৌ মই আহি সকলোৰে উপকাৰ, সকলোৰে সংগতি কৰো। মই আহিছো নতুন সৃষ্টি স্থাপনা কৰিবলৈ। এয়া জয়-পৰাজয়ৰ খেল। 5 হাজাৰ বছৰৰ পূৰ্ব নিৰ্ধাৰিত নাটক, ইয়াত অলপো হীনডেটি (ইফাল-সিফাল) হ'ব নোৱাৰে। এই নাটকৰ ৰহস্য পিতাৰ বাহিৰে আন কোনেও বুজাব নোৱাৰে। মনুষ্যৰ মততো অনেক ওলাই থাকে। দেৱতাৰ মততো পোৱাই নাযায়। বাকী হৈছে মনুষ্য মত। প্ৰত্যেকে নিজৰ নিজৰ জ্ঞান খটুৱাই থাকে। এতিয়া তোমালোকে আন কাকোৱে স্মৰণ কৰিব নালাগে। আত্মাই কেৱল নিজৰ পিতাক স্মৰণ কৰি থাকক। যত্ন কৰিব লাগে। যেনেকৈ ভক্তসকলেও যত্ন কৰে নহয় জানো। বহুত শ্ৰদ্ধাৰে ভক্তি কৰে। সেয়া হ'ল ভক্তি, তোমালোকৰ আকৌ হ'ল জ্ঞানৰ যত্ন। ভক্তিত জানো কম যত্ন কৰে? গুৰুসকলে কয় – নিতৌ 100 মালা জপা, পাছত কুঠৰিত বহি যায়। মালা জপোতে ঘণ্টা লাগি যায়। বহুতে “ৰাম-ৰাম” বুলি উচ্চাৰিত কৰি থাকে, ইয়াততো তোমালোকে পিতাৰ স্মৃতিত থাকিব লাগে। বহুত মৰমেৰে স্মৰণ কৰিব লাগে। কিমান মিঠাতকৈও মিঠা পিতা। কেৱল কয় – মোক স্মৰণ কৰা আৰু দৈৱীগুণ ধাৰণ কৰা। নিজে কৰিলেহে তেতিয়া আনকো ৰাস্তা দেখুৱাব। পিতাৰ নিচিনা মিঠা আন কোনো হ'ব নোৱাৰে। কল্পৰ পাছত তোমালোকে মিঠা বাবাক পাইছা। কিন্তু গম নাপাওঁ এনেকুৱা পিতাক কিয় পাহৰি যোৱা! পিতা হ'ল স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা সেয়েহে তোমালোকো নিশ্চয় স্বৰ্গৰ মলিক হোৱা। কিন্তু মামৰ আতৰাবলৈ (আত্মাক পাৱন কৰিবলৈ) পিতাক স্মৰণ কৰা। স্মৰণ কৰাৰ ক্ষেত্ৰত এনেকুৱা কি সমস্যা আছে, কাৰণ কোৱা, কি পিতাক স্মৰণ কৰাতো কঠিন নেকি? অম্বা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাবাবেমুখ্যসাৰ:-*

(1) শৰীৰ নিৰ্বাহৰ অৰ্থে কৰ্ম নিশ্চয় কৰা কিন্তু বহুত বেছি জঞ্জালত বন্দী হ'ব নালাগে। পেচাগত কাম-কাজ আদিৰ এনেকুৱা চিন্তা থাকিব নালাগে যিয়ে পিতাৰ স্মৃতিয়ে পাহৰাই দিয়ে।

(2) অনেক মনুষ্যৰ মত এৰি এজন পিতাৰ মতত চলিব লাগে। এজন পিতাৰ মহিমা গাব লাগে। এজন পিতাকে মৰম কৰিব লাগে, বাকী সকলোৰে পৰা মোহ আতৰাব লাগে।

বৰদান: জ্ঞানৰলাইট-মাইটৰ (পোহৰআৰুশক্তিৰ)দ্বাৰাভুলকোশুদ্ধালৈপৰিৱৰ্তনকৰোঁতাজ্ঞানীআত্মাহোৱা কোৱা হয় জ্ঞান হ'ল লাইট, মাইট (পোহৰ, শক্তি)। য'ত লাইট অৰ্থাৎ কিৰণ আছে যে এয়া ভুল, এয়া শুদ্ধ, এয়া অন্ধকাৰ, এয়া প্ৰকাশ, এয়া ব্যৰ্থ, এয়া সমৰ্থ – তেন্তে ভুল বুলি ভবাজনে ভুল কৰ্ম বা সংকল্পৰ বশীভূত হ'ব নোৱাৰে। জ্ঞানী আত্মা অৰ্থাৎ বুধিয়ক, জ্ঞান স্বৰূপ, কেতিয়াও এনেকৈ ক'ব নোৱাৰে যে এনেকুৱা হোৱাতো উচিত... কিন্তু তেওঁলোকৰ ওচৰত ভুলক শুদ্ধলৈ পৰিৱৰ্তন কৰাৰ শক্তি থাকে।

স্লোগান: যিয়েসদায়শুভ-চিন্তকআৰুশুভ-চিন্তনতথাকেতেওঁব্যৰ্থচিন্তনৰপৰাহাতসাৰিয়ায়।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!